

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2013. gada 30. maijā *

Polīcijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Pamatlēmums 2002/584/TI — 27. panta 4. punkts un 28. panta 3. punkta c) apakšpunkts — Eiropas apcietināšanas orderis un nodošanas procedūras starp dalībvalstīm — Specialitātes princips — Pieprasījums par Eiropas apcietināšanas ordera, kas pamatojis nodošanu, paplašināšanu vai pieprasījums par personas vēlāku nodošanu citai dalībvalstij — Izpildes dalībvalsts tiesu iestādes nolēmums, ar kuru dota piekrišana — Pārsūdzība, kas apturētu nolēmuma izpildi — Pieļaujamība

Lieta C-168/13 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil constitutionnel* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 4. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 9. aprīlī, tiesvedībā

Jeremy F.

pret

Premier ministre.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši Dž. Arestis [*G. Arestis*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerālvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 7. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *F.* vārdā – *C. Waquet*, advokāte,
- Francijas valdības vārdā – *E. Belliard* un *B. Beaupère-Manokha*, kā arī *G. de Bergues*, pārstāvji,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek*, pārstāvis,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Kemper* un *T. Henze*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – franču.

— Īrijas valdības vārdā – *E. Regan*, pārstāvis,
— Nīderlandes valdības vārdā – *C. Schillemans*, pārstāve,
— Eiropas Komisijas vārdā – *W. Bogensberger* un *R. Troosters*, pārstāvji,
uzklausījusi ģenerālvokātu,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 1. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV L 81, 24. lpp.; turpmāk tekstā – “Pamatlēmums”), 27. panta 4. punktu un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] (Francija) prioritāro jautājumu par atbilstību Konstitūcijai saistībā ar apelācijas sūdzību, ko *F.* cēla par *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Bordeaux* [Bordo Apelācijas tiesas Izmeklēšanas palātas] (Francija) 2013. gada 15. janvāra spriedumu, ar kuru dota piekrišana pieprasījumam paplašināt nodošanu, ko iesniedza Apvienotās Karalistes tiesu iestādes, attiecībā uz nodarījumu, kas izdarīts pirms viņa nodošanas un kas nav nodarījums, pamatojoties uz kuru Karalienes tiesa Meidstounā [*Crown court at Maidstone*] (Apvienotā Karaliste) attiecībā uz viņu bija izsniegusi sākotnējo Eiropas apcietināšanas orderi.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 3 Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”), kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā, 5. pantā ar nosaukumu “Tiesības uz brīvību un personas neaizskaramību” ir noteikts:

“1. Ikvienam cilvēkam ir tiesības uz brīvību un personas neaizskaramību. Nevienam nedrīkst atņemt brīvību, izņemot sekojošos gadījumos un likumā noteiktā kārtībā:

[..]

- f) ja likumīgi tiek arestēta vai aizturēta kāda persona ar nolūku neļaut šai personai nelikumīgi iebruukt valstī, vai ja attiecībā pret kādu personu tiek veiktas darbības ar nolūku šo personu deportēt vai izraidīt no valsts.

2. Ikvienu arestētu personu nekavējoties jāinformē viņam saprotamā valodā par aresta iemesliem un par jebkuru viņam uzrādīto apsūdzību.

[..]

4. Jebkura persona, kurai aresta vai aizturēšanas ceļā atņemta brīvība, var ierosināt procesu, kurā tiesa nekavējoties nosaka viņa aizturēšanas likumīgumu un nolemj viņu atbrīvot, ja aizturēšana nav bijusi likumīga.

[..]”

- 4 ECPAK 13. pantā ar nosaukumu “Tiesības uz efektīvu aizsardzības nodrošinājumu” ir paredzēts:

“Ikvienam, kura tiesības un brīvības, kas noteiktas šajā Konvencijā, tiek pārkāptas, ir efektīvas aizsardzības nodrošinājums valsts institūcijās, neskatoties uz to, ka pārkāpumu ir izdarījušas personas, pildot dienesta pienākumus.”

Savienības tiesības

- 5 No 2005. gada 14. decembrī *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV L 327, 19. lpp.) publicētās informācijas par Francijas Republikas un Ungārijas Republikas deklarācijām, kurās atzīta Tiesas jurisdikcija prejudiciālu nolēmumu pieņemšanā par aktiem, kas minēti Līguma par Eiropas Savienību 35. pantā, Francijas Republika atbilstoši šī panta 2. punktam nāca klajā ar paziņojumu, kurā atzina Eiropas Kopienas Tiesas jurisdikciju atbilstīgi režīmam, kas noteikts Līguma par Eiropas Savienību 35. panta 3. punkta b) apakšpunktā.
- 6 Atbilstoši LESD pievienotā 36. protokola par pārejas noteikumiem 9. pantam tiesību aktu, kurus Savienības iestādes un struktūras pieņēmušas, pamatojoties uz LES, pirms stājās spēkā Lisabonas līgums, tiesiskās sekas paliek nemainīgas, ciktāl šie akti nav tikuši atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus. Atbilstoši šī paša protokola 10. panta 1. punktam saistībā ar Savienības tiesību aktiem, kuri ir pieņemti pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā, Tiesas pilnvaras saskaņā ar LES redakcijā, kas bija spēkā, pirms stājās spēkā Lisabonas līgums, VI sadaļu paliek tādas pašas – arī tad, ja tās ir atzītas saskaņā ar LES 35. panta 2. punktu.
- 7 Pamatlēmuma preambulas 5., 7., 8., 10. un 12. apsvērums ir formulēts šādi:

“(5) Eiropas Savienībai nospraustais mērķis kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu liek atcelt izdošanu starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai kriminālvajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. Tradicionālās sadarbības attiecības, kas līdz šim pārsvarā pastāvēja starp dalībvalstīm, ir jāaizvieto ar sistēmu, kura brīvības, drošības un tiesiskuma telpā paredz brīvu tiesu nolēmumu apriti krimināllietās un kas attiecas gan uz procesuālajiem, gan uz galīgajiem nolēmumiem.

[..]

- (7) Tā kā, darbojoties vienpusēji, dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt mērķi aizvietot daudzpusējo izdošanas sistēmu, kuras pamatā ir 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencija par izdošanu, un šis mērķis tā apjoma un rezultātu dēļ ir vieglāk sasniedzams Savienības līmenī, tad Padome var noteikt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kā noteikts 2. pantā Līgumā par Eiropas Savienību un 5. pantā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumā. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šis pamatlēmums nepārsniedz to, kas vajadzīgs šā mērķa sasniegšanai.
- (8) Nolēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai kontrolei, kas nozīmē, ka dalībvalsts tiesas iestādei, kurā pieprasītā persona ir apcietināta, būs jāpieņem lēmums par tās nodošanu.

[..]

- (10) Eiropas apcietināšanas ordera mehānisms pamatā ir augsta dalībvalstu savstarpēja uzticība. Tā īstenošanu var apturēt tikai gadījumā, ja viena no dalībvalstīm nopietni un vairākkārt pārkāpj principus, kas paredzēti 6. panta 1. punktā Līgumā par Eiropas Savienību, ko konstatē Padome, ievērojot minētā līguma 7. panta 1. punktu, ar sekām, kas izklāstītas attiecīgā līguma 7. panta 2. punktā.

[..]

- (12) Šajā pamatlēmumā ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību un atspoguļoti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā [turpmāk tekstā – “Harta”], īpaši tās VI nodaļā. Neko šajā pamatlēmumā nevar interpretēt kā aizliegumu atteikt tādas personas nodošanu, par kuru izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, ja, pamatojoties uz objektīviem apstākļiem, ir iemesls domāt, ka minētais apcietināšanas orderis ir izsniegts, lai veiktu personu vajāšanu vai sodīšanu tās dzimuma, rases, reliģijas, nacionālās izcelsmes, valstiskās piederības, valodas, politisko uzskatu vai seksuālās orientācijas dēļ, vai ka šīs personas stāvokli varētu pasliktināt kāda no šiem iemesliem dēļ.

Šis pamatlēmums dalībvalstīm neliedz piemērot to konstitucionālos noteikumus attiecībā uz taisnīgu tiesu, biedrošanās tiesībām, preses brīvību un vārda brīvību citos masu informācijas līdzekļos.”

8. Pamatlēmuma 1. pantā ir noteikts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu [brīvības atņemšanas soda izpildei], vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli [ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai].

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

3. Šis pamatlēmums groza [negroza] pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību.”

9. Pamatlēmuma 3., 4., 4.a, 5., 8. un 9. pantā ir noteikti attiecīgi Eiropas apcietināšanas ordera obligātas un fakultatīvas neizpildīšanas pamati, garantijas, ko izsniegšanas dalībvalstij jāsniedz, ja nolēmums pieņemts aizmuguriski un citos īpašos gadījumos, kā arī Eiropas apcietināšanas ordera saturs, forma un pārsūtīšana. Pamatlēmuma 6. pantā ir noteiktas kompetentās tiesu iestādes Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanai un izpildei.

10. Pamatlēmuma 13. panta ar nosaukumu “Piekrišana nodošanai” 1.–4. punktā ir paredzēts:

“1. Ja apcietinātā persona norāda, ka tā piekrīt nodošanai, šo piekrišanu un attiecīgā gadījumā noteiktu [skaidri izteiktu] atteikšanos no tiesībām, ko paredz “specialitātes princips”, kas minēts 27. panta 2. punktā, dod izpildes tiesu iestādē saskaņā ar izpildes dalībvalsts iekšējām tiesībām.

[..]

4. Piekrišanu principā nevar atsaukt. Katra dalībvalsts var paredzēt, ka piekrišanu un attiecīgā gadījumā atteikšanos var atsaukt saskaņā ar tās tiesību aktu piemērojamiem noteikumiem. Šajā gadījumā laika posmu starp piekrišanu un tās atsaukšanu neņem vērā, nosakot termiņus, kas paredzēti 17. pantā. Dalībvalsts, kas vēlas izmantot šo iespēju, par to informē Padomes ģenerālsekretariātu, pieņemot šo pamatlēmumu, un norāda kārtību, kādā iespējama piekrišanas atsaukšana, kā arī ikvienu tās grozījumu.”

- 11 Pamatlēmuma 15. pants ar nosaukumu “Lēmums par nodošanu” ir formulēts šādi:

“1. Izpildes tiesu iestāde termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem pieņem lēmumu par to, vai persona ir jānodod.

2. Ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka informācija, ko paziņojusi izsniegšanas dalībvalsts, ir nepietiekama, lai ļautu pieņemt lēmumu par nodošanu, tā lūdz, lai steidzami piegādā vajadzīgo papildu informāciju, konkrēti to, kas attiecas uz 3. līdz 5. pantu un 8. pantu, un tā var noteikt termiņu tās saņemšanai, ņemot vērā to, ka ir vajadzīgs ievērot termiņus, kas noteikti 17. pantā.

3. Izsniegšanas tiesu iestāde var ikvienā brīdī pārsūtīt ikvienu papildu derīgu informāciju izpildes tiesu iestādei.”

- 12 Pamatlēmuma 17. pantā ar nosaukumu “Termiņi un kārtība, kādos pieņem lēmumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi” ir noteikts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderi izskata un izpilda steidzamības kārtā.

2. Gadījumos, kad pieprasītā persona piekrīt tās nodošanai, galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi būtu jāpieņem 10 dienu laikā pēc piekrišanas sniegšanas.

3. Pārējos gadījumos galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi būtu jāpieņem 60 dienu laikā pēc pieprasītās personas apcietināšanas.

4. Īpašos gadījumos, kad Eiropas apcietināšanas orderi nevar izpildīt termiņos, kas paredzēti 2. vai 3. punktā, izpildes tiesu iestāde nekavējoties par to informē izsniegšanas tiesu iestādi, norādot kavēšanās iemeslus. Šādos gadījumos šos termiņus var pagarināt par 30 dienām.

5. Kamēr izpildes tiesu iestāde nav pieņēmusi galīgo lēmumu par Eiropas apcietināšanas orderi, tā nodrošina to, ka materiālie nosacījumi, kas nepieciešami faktiskai personas nodošanai, būtu ievēroti arī turpmāk.

6. Ikvienu atteikšanās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi ir jāpamato.

7. Ja izņēmuma gadījumos dalībvalsts nevar ievērot šajā pantā paredzētos termiņus, tā informē *Eurojust*, norādot kavēšanās iemeslus. Turklāt dalībvalsts, kas vairākkārt saskārusies ar kavējumiem no citas dalībvalsts puses Eiropas apcietināšanas ordera izpildē, par to informē Padomi, lai dalībvalstu līmenī izvērtētu šī pamatlēmuma ieviešanu.”

- 13 Pamatlēmuma 20. panta ar nosaukumu “Privilēģijas un neaizskaramība” 1. punktā ir paredzēts:

“Ja pieprasītajai personai noteiktas privilēģijas vai neaizskaramība attiecībā uz izpildes dalībvalsts jurisdikciju vai izpildi, tad 17. pantā paredzēto termiņu tecējums sākas tikai ar to dienu, kad izpildes tiesu iestādi informē par to, ka privilēģijas un neaizskaramība ir atcelta.

Izpildes dalībvalsts nodrošina, ka materiālie nosacījumi, kas vajadzīgi faktiskai personas nodošanai, turpina būt ievēroti tad, kad persona vairs nebauda šādas privilēģijas vai neaizskaramību.”

- 14 Pamatlēmuma 21. pantā ar nosaukumu “Starptautisko saistību konkurence” ir paredzēts:

“Šis pamatlēmums neietekmē izpildes dalībvalsts saistības, ja pieprasīto personu šai dalībvalstij ir izdevusi trešā valsts un ja šo personu aizsargā tā nolīguma noteikumi, saskaņā ar kuru tā izdota, attiecībā uz specialitātes principu. Izpildes dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nekavējoties pieprasītu tās valsts piekrišanu, kura pieprasīto personu izdevusi, tā, lai to varētu nodot dalībvalstij,

kas izsniegusi Eiropas apcietināšanas orderi. 17. pantā minēto termiņu tecējums sākas tikai no dienas, no kuras beidz piemērot specialitātes principu. Līdz valsts, kas personu izdevusi, pieņem lēmumu, izpildes dalībvalsts nodrošina, ka materiālie nosacījumi, kas vajadzīgi faktiskai personas nodošanai, [tiktu] ievēroti arī turpmāk.”

- 15 Pamatlēmuma 27. pants, kura nosaukums ir “Iespējamā kriminālvajāšana par citiem nodarījumiem”, ir šāds:

“1. Katra dalībvalsts var paziņot Padomes ģenerālsekretariātam, ka tās attiecībās ar citām dalībvalstīm, kas veikušas tādu pašu paziņojumu, uzskata, ka ir dota piekrišana personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai [ar brīvības atņemšanas saistītu] piespiedu [drošības] līdzekļa izpildei par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, ja vien īpašā gadījumā izpildes tiesu iestāde neparedz citādi tās lēmumā par nodošanu.

2. Izņemot gadījumus, kas paredzēti 1. un 3. punktā, nevar veikt nodotās personas kriminālvajāšanu, to notiesāt vai tai atņemt brīvību par nodarījumu, kas veikts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota.

3. Šā panta 2. punktu nepiemēro šādos gadījumos:

[..]

g) ja izpildes tiesu iestāde, kas nodevusi personu, dod savu piekrišanu saskaņā ar 4. punktu.

4. Piekrišanas pieprasījumu iesniedz izpildes tiesu iestādei kopā ar informāciju, kas minēta 8. panta 1. punktā, un tulkojumu, kas minēts 8. panta 2. punktā. Piekrišanu sniedz tad, kad nodarījums, attiecībā uz kuru to prasa, pats ir pakļauts nodošanai saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem. Piekrišanu atsaka 3. pantā minēto iemeslu dēļ, un citādi to var atteikt tikai 4. pantā minēto iemeslu dēļ. Lēmumu pieņem ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

Situācijās, kas minētas 5. pantā, izsniegšanas dalībvalstij ir jāsniedz garantijas, kas tajā minētas.”

- 16 Atbilstoši Pamatlēmuma 28. pantam ar nosaukumu “Nodošana vai vēlāka izdošana”:

“1. Katra dalībvalsts var paziņot Padomes ģenerālsekretariātam, ka tās attiecībās ar citām dalībvalstīm, kas veikušas tādu pašu paziņojumu, uzskata, ka ir dota piekrišana personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas, ja vien īpašā gadījumā izpildes tiesu iestāde neparedz citādi tās lēmumā par nodošanu.

2. Katrā gadījumā personu, kas nodota izsniegšanas dalībvalstij, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, var bez izpildes dalībvalsts piekrišanas nodot dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, uz Eiropas apcietināšanas ordera pamata, kas izsniegts par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas, šādos gadījumos:

[..]

c) ja uz pieprasīto personu neattiecas specialitātes princips saskaņā ar 27. panta 3. punkta a), e), f) un g) apakšpunktu.

3. Izpildes tiesu iestāde piekrīt nodošanai citai dalībvalstij saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a) piekrišanas pieprasījumu iesniedz saskaņā ar 9. pantu kopā ar informāciju, kas minēta 8. panta 1. punktā, un tulkojumu, kas minēts 8. panta 2. punktā;

- b) piekrišanu sniedz, ja uz nodarījumu, par kuru to prasa, attiecas nodošana saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem;
- c) lēmumu pieņem ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc lūguma [pieprasījuma] saņemšanas;
- d) piekrišanu atsaka tādu iemeslu dēļ, kas minēti 3. pantā, un citādi to var atteikt tikai tādu iemeslu dēļ, kas minēti 4. pantā.

Situācijās, kas minētas 5. pantā, izsniegšanas dalībvalstij ir jāsniedz garantijas, kas tajā noteiktas.

[..]”

- 17 Pamatlēmuma 31. panta ar nosaukumu “Attiecības ar citiem juridiskajiem aktiem” 2. punkta otrajā un trešajā daļā ir noteikts:

“Dalībvalstis var noslēgt divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai režīmus [vienošanās] pēc tam, kad šis pamatlēmums ir stājies spēkā, ciktāl šādi nolīgumi vai režīmi [vienošanās] ļauj paplašināt vai padziļināt šī pamatlēmuma noteikumus [un palīdz vēl vairāk vienkāršot vai atvieglot procedūras] par tādu personu nodošanu, uz kurām attiecas Eiropas apcietināšanas orderis, konkrēti, nosakot īsākus termiņus par 17. pantā paredzētajiem, paplašinot 2. panta 2. punktā paredzēto nodarījumu sarakstu, paredzot citus ierobežojumus atteikuma iemesliem [vēl vairāk ierobežojot atteikuma iemeslus], kas minēti 3. un 4. pantā, vai samazinot robežas, kas paredzētas 2. panta 1. vai 2. punktā.

Nolīgumi un režīmi [vienošanās], kas minēti punkta otrajā daļā, nekādā gadījumā nevar ietekmēt attiecības ar dalībvalstīm, kas nav to puses.”

Francijas tiesības

- 18 Ar Kriminālprocesa kodeksa, kurā grozījumi izdarīti ar 2009. gada 12. maija Likumu Nr. 2009–526 par tiesību vienkāršošanu un izskaidrošanu un procedūru atvieglošanu (2009. gada 13. maija *JORF*, 7920. lpp.), 695–46. pantu Francijas tiesībās ir transponēts Pamatlēmuma 27. un 28. pants. Šis 695–46. pants ir formulēts šādi:

“Izmeklēšanas palātā, kurā pieprasītā persona piedalījusies procesā personīgi, izskata ikvienu izsniegšanas dalībvalsts kompetento iestāžu pieprasījumu sniegt piekrišanu, lai tiktu veikta kriminālvajāšana, soda izpilde vai drošības līdzekļa piemērošana, kas noteiktas par nodarījumiem, kuri nav tie, ar ko pamatota nodošana, un kuri izdarīti pirms šīs nodošanas.

Tāpat Izmeklēšanas palātas kompetencē ir pēc pieprasītās personas nodošanas lemt par ikvienu izsniegšanas dalībvalsts kompetento iestāžu pieprasījumu sniegt piekrišanu tam, lai pieprasītā persona tiktu nodota citai dalībvalstij kriminālvajāšanas veikšanai vai brīvības atņemšanas soda izpildei, vai arī ar brīvības atņemšanu saistītā drošības līdzekļa piemērošanai par jebkādu nodarījumu, kas izdarīts pirms nodošanas un kas nav nodarījums, ar kuru ir pamatots šis pasākums.

Abos gadījumos izsniegšanas dalībvalsts kompetentās iestādes pārsūta Izmeklēšanas palātai arī protokolu, kurā izklāstīti nodotās personas paziņojumi. Attiecīgā gadījumā šie paziņojumi var tikt papildināti ar apsvērumiem, kurus sniedzis viņa izraudzīts advokāts vai – ja tāda nav – kurus pēc savas ierosmes sniedzis advokātu kolēģijas priekšsēdētājs.

Izmeklēšanas palāta 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas pieņem nolēmumu, kas nav pārsūdzams, pēc tam, kad tā pārliecinājusies, ka pieprasījumā ir ietverta arī 695–13. pantā noteiktā informācija, un pēc tam, kad attiecīgā gadījumā tā ir saņēmusi garantijas saistībā ar 695–32. panta normām.

Piekrišana tiek dota, ja nodarījumi, attiecībā uz kuriem tā prasīta, ir uzskatāmi par vienu no 695–23. pantā paredzētajiem pārkāpumiem un ja tie ietilpst 695–12. panta piemērošanas jomā.

Piekrišanu atsaka, pamatojoties uz vienu no 695–22. un 695–23. pantā paredzētajiem pamatiem, un tā var tikt atteikta atbilstoši kādam no 695–24. pantā minētajiem pamatiem.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 19 2012. gada 25. septembrī *Crown court at Maidstone* izsniedza Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz prasītāju pamatlietā, kas ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgais, saistībā ar kriminālvajāšanu, kas tika uzsākta pret viņu par nodarījumiem, kuri izdarīti šajā dalībvalstī un kuri saskaņā ar Anglijas tiesībām var tikt kvalificēti kā bērna nolaupīšana, kas ir pārkāpums, attiecībā uz kuru paredzētais maksimālais sods ir brīvības atņemšana uz laiku līdz septiņiem gadiem.
- 20 Kad 2012. gada 28. septembrī prasītājs pamatlietā tika aizturēts Francijā, viņš tajā pašā dienā Bordo Apelācijas tiesas ģenerālprokuroram skaidri paziņoja, ka viņš piekrīt viņa nodošanai Apvienotās Karalistes tiesu iestādēm, tomēr neatsakoties no specialitātes principa. Šādu paziņojumu prasītājs atkārtoja ar tulka palīdzību viņa advokāta klātbūtnē tiesas sēdē, kura notika Bordo Apelācijas tiesas Izmeklēšanas palātā.
- 21 Ar 2012. gada 4. oktobra spriedumu Bordo Apelācijas tiesas Izmeklēšanas palāta izdeva rīkojumu nodot prasītāju pamatlietā minētajām tiesu iestādēm saistībā ar iepriekš minēto kriminālvajāšanu. Viņš tika nodots 2012. gada 10. oktobrī un kopš tā laika atrodas ieslodzījumā Apvienotajā Karalistē.
- 22 2012. gada 22. oktobrī Bordo Apelācijas tiesas ģenerālprokurors saņēma Apvienotās Karalistes tiesu iestāžu pieprasījumu šīs tiesas Izmeklēšanas palātai sniegt piekrišanu prasītāja pamatlietā kriminālvajāšanai par nodarījumiem, kuri izdarīti Apvienotajā Karalistē pirms viņa nodošanas un kuri var tikt uzskatīti par noziedzīgu nodarījumu, kas nav nodarījums, par kuru viņš nodots.
- 23 Minētās iestādes norādīja, ka atgriešanās laikā meitene, kura šķietami tikusi nolaupīta, esot apgalvojusi, ka viņai vairākkārt bijušas seksuālas attiecības ar prasītāju pamatlietā laikposmā no 2012. gada 1. jūlija līdz 20. septembrim. Tā kā šādi nodarījumi Anglijas tiesībās var tikt kvalificēti kā seksuālas darbības ar bērnu, kurš nav sasniedzis sešpadsmit gadu vecumu, par ko var piespriest brīvības atņemšanu uz maksimālo laiku līdz četrpadsmit gadiem, šīs tiesu iestādes nolēma veikt prasītāja pamatlietā kriminālvajāšanu par šo nodarījumu.
- 24 Apvienotās Karalistes pieprasījums tika formulēts 2012. gada 16. novembrī ar Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz likumpārkāpumiem, kas radīja pamatu jaunai kriminālvajāšanai.
- 25 Pēc 2012. gada 18. decembra tiesas sēdes Bordo Apelācijas tiesas Izmeklēšanas palāta ar 2013. gada 15. janvāra spriedumu nolēma dot piekrišanu pieprasījumam par nodošanas paplašināšanu attiecībā uz jaunu kriminālvajāšanu pret prasītāju pamatlietā par seksuālām darbībām ar bērnu, kas nav sasniedzis sešpadsmit gadu vecumu, kuras izdarītas iepriekš minētajā laikposmā.
- 26 Tā kā prasītājs pamatlietā iesniedza apelācijas sūdzību *Cour de cassation* par minēto 2013. gada 15. janvāra spriedumu, *Cour de cassation* vērsās *Conseil constitutionnel* [Konstitucionālajā padomē] ar prioritāro jautājumu par Kriminālprocesa kodeksa 695–46. panta atbilstību Konstitūcijai, it īpaši attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principu tiesas priekšā un tiesībām efektīvi vērsties tiesā.

- 27 Šajos apstākļos *Conseil constitutionnel* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [...] Pamatlēmuma [...] 27. un 28. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav atļauts dalībvalstīm paredzēt pārsūdzību, kas apturētu tādas tiesu iestādes nolēmuma izpildi, kura pieņēmusi nolēmumu trīsdesmit dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas, vai nu lai dotu savu piekrišanu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildes mērķiem par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī lai dotu savu piekrišanu personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kurš izdarīts pirms tās nodošanas?”

Par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu

Par steidzamības procedūru

- 28 Ar atsevišķu 2013. gada 4. aprīļa pieteikumu, kas Tiesas kancelejā reģistrēts tajā pašā dienā, *Conseil constitutionnel* lūdza šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot steidzamības tiesvedību saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23.a pantu un tās Reglamenta 107. pantu.
- 29 Iesniedzējtiesa minēto pieteikumu pamatoja, izklāstot, ka gan trīs mēnešu termiņš, kurā tai ir jālemj par tai uzdoto prioritāro jautājumu par atbilstību Konstitūcijai, gan brīvības atņemšana prasītājam pamatlietā tiesvedībā, kas ir šī jautājuma pamatā, attaisno steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedības piemērošanu.
- 30 Šajā ziņā pirmām kārtām ir jānorāda, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Pamatlēmuma interpretāciju, kas ietilpst vienā no LESD trešās daļas V sadaļā, kura attiecas uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, minētajām jomām. Tādējādi attiecībā uz to var piemērot steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedību.
- 31 Otrām kārtām ir svarīgi konstatēt, kā norāda iesniedzējtiesa, ka prasītājs pamatlietā pašlaik ir apcietinājumā un ka strīda pamatlietā risinājumam var būt ievērojama ietekme uz šādas brīvības atņemšanas lūgumu.
- 32 Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesas otrā palāta 2013. gada 10. aprīlī saskaņā ar tiesneša referenta priekšlikumu un pēc ģenerāladvokātes uzklaušanās nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par prejudiciālo jautājumu

- 33 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 27. panta 4. punkts un 28. panta 3. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos nav atļauts dalībvalstīm paredzēt pārsūdzību, kas apturētu tādas tiesu iestādes nolēmuma izpildi, kura pieņēmusi nolēmumu 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas, lai dotu savu piekrišanu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildes mērķiem par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī lai dotu savu piekrišanu personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kurš izdarīts pirms minētās nodošanas.

- 34 Vispirms ir jāatgādina, ka Pamatlēmuma mērķis – kā it īpaši izriet no tā 1. panta 1. un 2. punkta, kā arī no tā preambulas 5. un 7. apsvēruma – ir aizvietot daudzpusējo izdošanas sistēmu starp dalībvalstīm ar to personu, kas ir notiesātas vai turētas aizdomās, nodošanas starp tiesu iestādēm sprieduma izpildei vai kriminālvajāšanas veikšanai sistēmu, un šī pēdējā minētā sistēma ir balstīta uz savstarpējas atzišanas principu (skat. Tiesas 2013. gada 29. janvāra spriedumu lietā C-396/11 *Radu*, 33. punkts, un 2013. gada 26. februāra spriedumu lietā C-399/11 *Melloni*, 36. punkts).
- 35 Tādējādi ar šo pamatlēmumu, ieviešot jaunu, vienkāršotu un iedarbīgāku par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu notiesāto vai aizdomās turēto personu nodošanas sistēmu, ir mēģināts atvieglot un paātrināt tiesu sadarbību, lai veicinātu Savienībai noteiktā mērķa sasniegšanu – kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, pamatojoties uz augstu dalībvalstu savstarpējo uzticību, kurai jāpastāv starp tām (iepriekš minētie spriedumi lietā *Radu*, 34. punkts, un spriedums lietā *Melloni*, 37. punkts).
- 36 Savstarpējās atzišanas princips, kas ir tiesu iestāžu sadarbības “stūrakmens”, atbilstoši Pamatlēmuma 1. panta 2. punktam nozīmē, ka dalībvalstīm principā ir jāizpilda Eiropas apcietināšanas orderis. Proti, tām šis orderis ir jāizpilda vai arī tās to nevar atteikties izpildīt, un tās var pakļaut tā izpildi nosacījumiem vienīgi Pamatlēmuma 3.–5. pantā paredzētajos gadījumos. Tāpat atbilstoši tā 28. panta 3. punktam piekrišana vēlākai nodošanai var tikt atteikta tikai tādos pašos gadījumos (skat. 2012. gada 28. jūnija spriedumu lietā C-192/12 PPU *West*, 55. punkts un tajā minētā judikatūra), un atbilstoši Pamatlēmuma 27. panta 4. punktam vienīgi minētie gadījumi var pamatot atteikumu dot piekrišanu Eiropas apcietināšanas ordera paplašināšanai attiecībā uz nodarījumu, kas izdarīts pirms pieprasītās personas nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota.

Par iespēju celt prasību, kas apturētu nolēmuma izpildi

- 37 Attiecībā uz iespēju celt prasību, kas apturētu nolēmuma par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi vai nolēmuma, ar kuru dod piekrišanu šī ordera paplašināšanai vai vēlākai nodošanai, izpildi, ir jākonstatē, ka Pamatlēmumā šāda iespēja tieši nav reglamentēta.
- 38 Tomēr šāda tieša regulējuma neesamība nenozīmē, ka Pamatlēmums liedz dalībvalstīm paredzēt šādu pārsūdzību vai tām uzliet pienākumu to noteikt.
- 39 Proti, pirmkārt, pats Pamatlēmums ļauj nodrošināt to, ka lēmumiem attiecībā uz Eiropas apcietināšanas orderi ir visas šāda veida lēmumiem piemītošās garantijas.
- 40 Tādējādi vispirms Pamatlēmuma 1. panta 3. punktā ir skaidri atgādināts, ka tas nevar grozīt pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kādi tie minēti LES 6. pantā, kas ir pienākums, kurš turklāt attiecas uz visām dalībvalstīm, tostarp gan izsniegšanas dalībvalsti, gan izpildes dalībvalsti.
- 41 Turpinājumā, nodrošinot atbilstību mērķim, kas atgādināts šī sprieduma 35. punktā, proti, atvieglot un paātrināt tiesu sadarbību, lai veicinātu Savienībai noteiktā mērķa sasniegšanu – kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, pašā Pamatlēmumā, kā tas precizēts tā preambulas 12. apsvēruma pirmajā daļā, arī ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti LES 6. pantā un atspoguļoti Hartā, it īpaši tās VI nodaļā, attiecībā uz personu, par kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis.
- 42 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tāpat kā izdošanas procedūrās ar Pamatlēmumu ieviestajā nodošanas procedūrā ECPAK 13. pantā un Hartas 47. pantā paredzētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, par kurām ir runa pamata tiesvedībā, ir īpaša nozīme.
- 43 Tādējādi Eiropas Cilvēktiesību tiesa attiecībā uz aizturēšanu, lai izdotu kādu personu, uzskatīja, ka ECPAK 5. panta 4. punkts ir speciālā tiesību norma attiecībā uz tās 13. pantā norādītajām vispārīgām prasībām (skat. it īpaši Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1996. gada 15. novembra spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, 126. punkts). Šajā ziņā tā nosprieda,

ka, ja lēmumu par brīvības atņemšanu ir pieņēmusi tiesa tiesvedības beigās, ECPAK 5. panta 4. punktā paredzētā pārbaude jau ir iekļauta lēmumā (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2012. gada 5. jūnija spriedumu lietā *Khodzhamberdiyev* pret Krieviju, 103. punkts un tajā minētā judikatūra) un ka turklāt konkrētā tiesību norma neuzliek ligumslēdzējām valstīm pienākumu paredzēt lietas izskatīšanu divās tiesas instancēs apcietināšanas tiesiskuma un [ordera] paplašināšanas pieprasījumu tiesiskuma pārbaudei (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2008. gada 4. marta spriedumu lietā *Marturana* pret Itāliju, 110. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 44 Tāpat Tiesai saistībā ar Padomes 2005. gada 1. decembra Direktīvas 2005/85/EK par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV L 326, 13. lpp., un labojums OV 2006, L 236, 36. lpp.), interpretāciju jau ir bijusi iespēja konstatēt, ka efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips personai piešķir tiesības vērsties tiesā, nevis vairākās tiesu instancēs (2011. gada 28. jūlija spriedums lietā C-69/10 *Samba Diouf*, Krājums, I-7151. lpp., 69. punkts).
- 45 Ir jānorāda, kā izriet no Pamatlēmuma preambulas 8. apsvēruma, ka lēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai pārbaudei, kas nozīmē, ka tās dalībvalsts tiesu iestādei, kurā pieprasītā persona ir apcietināta, jāpieņem lēmums par tās nodošanu. Turklāt Pamatlēmuma 6. pantā ir paredzēts, ka tiesu iestādei ir jāpieņem ne tikai šis lēmums, bet arī tas, kas attiecas uz šāda ordera izsniegšanu. Tiesu iestādes iesaistīšanās tāpat ir obligāta attiecībā uz Pamatlēmuma 27. panta 4. punktā un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēto piekrišanu, kā arī citos nodošanas procedūras posmos, tādos kā, piemēram, pieprasītās personas uzklauššana, lēmums par personas turēšanu apcietinājumā vai tās pārvietošanu uz laiku.
- 46 Tādējādi visa Pamatlēmumā paredzētā nodošanas procedūra starp dalībvalstīm saskaņā ar to tiek veikta tiesas uzraudzībā.
- 47 No minētā izriet, ka pašās Pamatlēmuma tiesību normās jau ir paredzēta Hartas 47. panta prasībām atbilstoša procedūra – neatkarīgi no dalībvalstu izraudzītajiem Pamatlēmuma ieviešanas noteikumiem.
- 48 Visbeidzot ir jānorāda, ka pat saistībā ar kriminālvajāšanu, brīvības atņemšanas soda izpildi vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanu vai arī skatot krimināllietu pēc būtības, kas neietilpst Pamatlēmuma un Savienības tiesību piemērošanas jomā, dalībvalstīm joprojām ir pienākums ievērot pamattiesības, kas noteiktas ECPAK vai to valsts tiesībās, tostarp attiecīgā gadījumā personu, kuras ar tiesas spriedumu atzītas par vainīgām kriminālpārkāpumā, tiesības uz divām tiesvedības instancēm.
- 49 Šāds pienākums tieši pastiprina augstu uzticības līmeni starp dalībvalstīm un savstarpējās atzišanas principa ievērošanu, uz kuru balstās Eiropas apcietināšanas ordera mehānisms, un attaisno Pamatlēmuma preambulas 10. apsvēruma formulējumu, saskaņā ar kuru Eiropas apcietināšanas ordera izpilde var tikt apturēta vienīgi tad, ja dalībvalsts nopietni un vairākkārt pārkāpj principus, kas paredzēti LES 6. panta 1. punktā, ko konstatējusi Padome atbilstoši LES 7. panta 1. punktam ar šī pēdējā minētā panta 2. punktā paredzētajām sekām.
- 50 Proti, savstarpējās atzišanas princips, uz kuru ir balstīta Eiropas apcietināšanas ordera sistēma, ir pati balstīta uz savstarpēju uzticēšanos starp dalībvalstīm par to, ka to attiecīgās valsts tiesību sistēmas var nodrošināt tādu līdzvērtīgu un efektīvu pamattiesību aizsardzību, kādas atzītas Savienības līmenī, tostarp Hartā, tādējādi, ka tieši izsniegšanas dalībvalsts tiesību sistēmā personas, par kurām ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, varēs izmantot iespējamās tiesību aizsardzības līdzekļus, lai apstrīdētu kriminālvajāšanas procedūras, brīvības atņemšanas soda izpildes vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanas, vai arī kriminālprocesa, kurā lieta izskatīta pēc būtības un kurā pieņemts nolēmums par šo sodu vai drošības līdzekli, likumību (skat. pēc analogijas 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-491/10 PPU *Aguirre Zarraga*, Krājums, I-14247. lpp., 70. un 71. punkts).

- 51 Otrkārt, tomēr ir jākonstatē, ka neatkarīgi no Pamatlēmumā tieši paredzētajām garantijām, apstākļi, ka tajā nav ietverts regulējums par iespējamām tiesībām uz pārsūdzību, kas apturētu nolēmumu par Eiropas apcietināšanas orderi izpildi, neliedz dalībvalstīm paredzēt šādas tiesības.
- 52 Proti, ņemot vērā to, ka paša Pamatlēmuma tiesību normās nav sniegti plašāki paskaidrojumi, un LES 34. pantu, kas valsts iestādēm piešķir kompetenci attiecībā uz nepieciešamo veidu un līdzekļiem, lai sasniegtu ar pamatlēmumiem iecerēto rezultātu, ir jākonstatē, ka Pamatlēmums valsts iestādēm dod rīcības brīvību attiecībā uz konkrētu ar to sasniedzamo mērķu īstenošanas kārtību, tostarp attiecībā uz iespēju paredzēt ar Eiropas apcietināšanas orderi saistīto nolēmumu pārsūdzību, kas apturētu to izpildi.
- 53 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ciktāl Pamatlēmuma piemērošana netiek kavēta, šis pamatlēmums, kā norādīts tā preambulas 12. apsvēruma otrajā daļā, neliedz dalībvalstij piemērot tās attiecīgās konstitucionālās tiesību normas, tostarp attiecībā uz tiesību uz taisnīgu tiesu ievērošanu.
- 54 Turklāt attiecībā uz Eiropas apcietināšanas ordera izpildes lēmumu iespēja izmantot tiesības uz pārsūdzību netieši, bet noteikti izriet no Pamatlēmuma 17. panta 2., 3. un 5. punktā minētā termina “galīgais lēmums”, un nekas neļauj uzskatīt, ka, ņemot vērā Pamatlēmuma normu formulējumu, šāda iespēja būtu jāizslēdz saistībā ar tiesu iestādes nolēmumu, kurā tā lemj par piekrišanu apcietināšanas ordera paplašināšanai vai personas vēlākai nodošanai citai dalībvalstij saskaņā ar Pamatlēmuma 27. panta 4. punktu un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktu, vēl jo vairāk tādēļ, kā par to liecina pamatlīti, ka šī paplašināšana vai šī nodošana var tikt pieprasīta attiecībā uz nodarījumu, kas ir smagāks nekā tas, par kuru persona nodota.
- 55 No minētā izriet, ka Pamatlēmuma 27. panta 4. punkts un 28. panta 3. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos ir atļauts dalībvalstīm paredzēt pārsūdzību, kas apturētu tādas tiesu iestādes nolēmuma izpildi, ar kuru tā dod savu piekrišanu vai nu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildes mērķiem par nodarījumu, kas izdarīts pirms viņas nodošanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kurš izdarīts pirms viņas nodošanas.

Par iespējamo tiesību uz pārsūdzību, kas apturētu nolēmuma izpildi, ierobežošanu

- 56 Lai gan Pamatlēmumā nav reglamentētas iespējamās tiesības uz ar Eiropas apcietināšanas orderi saistīto nolēmumu pārsūdzību, kas apturētu šo nolēmumu izpildi, no tā izriet, ka ir jānosaka noteikti ierobežojumi attiecībā uz rīcības brīvību, kas šajā ziņā ir dalībvalstīm.
- 57 Šajā ziņā ir jānorāda, kā arī tas atgādināts šī sprieduma 34. un 35. punktā, ka Pamatlēmuma mērķis ir aizstāt daudzpusējo izdošanas sistēmu starp dalībvalstīm ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm, kas ir vienkāršota un efektīvāka un kas ir vērsta uz to, lai atvieglotu un paātrinātu tiesu iestāžu sadarbību. Kā izriet no Pamatlēmuma preambulas 5. apsvēruma, šādas nodošanas sistēmas ieviešana ļauj izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemita izdošanas procedūrām, kuras pastāvēja pirms tā pieņemšanas.
- 58 Minētais mērķis paātrināt sadarbību starp tiesu iestādēm atspoguļojas vairākos Pamatlēmuma aspektos, tostarp saistībā ar nolēmumu par Eiropas apcietināšanas orderi pieņemšanas termiņiem.
- 59 Attiecībā uz minētajiem termiņiem ir jānošķir tie, kas attiecībā uz Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir paredzēti Pamatlēmuma 17. pantā, un tie, kas paredzēti tā 27. panta 4. punktā un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā attiecībā uz piekrišanu ordera paplašināšanai vai personas vēlākai nodošanai. Katrā ziņā

ir jānorāda, ka Pamatlēmuma 15. panta 1. punktā ir vispārīgi paredzēts, ka izpildes tiesu iestāde pieņem lēmumu par personas nodošanu “termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem [šajā pamatlēmumā noteiktajos termiņos un ar tajā noteiktajiem nosacījumiem]”.

- 60 Pirmkārt, attiecībā uz lēmumu par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi Pamatlēmuma 17. panta 1. punktā ir paredzēts, ka to “izskata un izpilda steidzamības kārtā”. Šī paša panta 2. un 3. punktā ir noteikti precīzi termiņi, attiecīgi 10 vai 60 dienas, kuru laikā jāpieņem galīgais lēmums par minētā ordera izpildi, atkarībā no tā, vai pieprasītā persona piekrit vai nepiekrit tās nodošanai.
- 61 Vienīgi īpašajos gadījumos, kad apcietināšanas orderis nevar tikt izpildīts šajos termiņos, minētā panta 4. punktā ir atļauts tos pagarināt papildus par 30 dienām, nosakot izpildes tiesu iestādei pienākumu nekavējoties informēt izsniegšanas tiesu iestādi, norādot šī kavējuma iemeslus. Ja nav iestājušies šādi īpaši gadījumi, vienīgi izņēmuma apstākļi var ļaut dalībvalstij atbilstoši Pamatlēmuma 17. panta 7. punktam neievērot minētos termiņus, un tad šai dalībvalstij ir arī jāinformē *Eurojust*, norādot kavējuma iemeslus.
- 62 Minētajā 17. pantā noteikto termiņu svarīgums ir atspoguļots ne vien šajā tiesību normā, bet arī citās Pamatlēmuma normās, piemēram, tā 13. panta 4. punktā, 15. panta 2. punktā, 20., 21. pantā un 31. panta 2. punkta otrajā daļā.
- 63 Turklāt, lai gan ir taisnība, ka likumdošanas procesa laikā, kura rezultātā tika pieņemts Pamatlēmums, vārdi “lēmumu [par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi] pieņem”, kas bija ietverti priekšlikumā Padomes pamatlēmumam par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūram starp dalībvalstīm (COM(2001) 522, galīgā redakcija), kurš publicēts 2001. gada 27. novembra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 332 E, 305. lpp.; turpmāk tekstā “priekšlikums Pamatlēmumam”), tika aizstāti ar vārdiem “galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi būtu jāpieņem”, kas ietverti Pamatlēmuma 17. pantā, tomēr šī procesa laikā vārdam “lēmums” tika pievienots arī īpašības vārds “galīgais” un vienotais 90 dienu termiņš, kas bija paredzēts priekšlikumā Pamatlēmumam, tika aizstāts ar īsākiem diferencētiem termiņiem, kas ir norādīti šī sprieduma 60. un 61. punktā.
- 64 No minētā izriet, ka Pamatlēmuma 17. pantā paredzētie termiņi ir jāinterpretē kā tādi, kas prasa, lai galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi principā tiktu pieņemts vai nu 10 dienu laikā pēc tam, kad pieprasītā persona sniedz piekrišanu nodošanai, vai arī – pārējos gadījumos – 60 dienu laikā pēc šīs personas apcietināšanas. Vienīgi īpašos gadījumos šos termiņus var pagarināt par 30 papildu dienām, un vienīgi izņēmuma apstākļos dalībvalsts var neievērot šajā 17. pantā paredzētos termiņus.
- 65 Līdz ar to iespējamā dalībvalsts tiesiskajā regulējumā paredzētā pārsūdzība par nolēmumu par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ar kuru tiktu apturēta šī nolēmuma izpilde, katrā ziņā, ja vien kompetentā tiesa nenolemj vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, nevar tikt veikta, neievērojot iepriekšējā punktā minētos termiņus galīgā lēmuma pieņemšanai.
- 66 Otrkārt, attiecībā uz lēmumu dot piekrišanu ordera paplašināšanai vai personas vēlākai nodošanai atbilstoši Pamatlēmuma 27. panta 4. punktam un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktam ir jānorāda, ka šajās abās tiesību normās ir paredzēts, ka lēmumu “pieņem ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas”.
- 67 Šo tiesību normu, kuras gluži kā specialitātes princips, kuru tās īsteno, nebija paredzētas priekšlikumā Pamatlēmumam, saturs, kas atšķiras no Pamatlēmuma 17. panta satura, atbilst atšķirīgām situācijām pieņemamā lēmuma ziņā.
- 68 Proti, pirmkārt, pieprasītā persona vairs nav apcietināta Eiropas apcietināšanas ordera izpildes dalībvalstī un viņa jau ir nodota šī ordera izsniegšanas dalībvalstij.

- 69 Otrkārt, izpildes tiesu iestādes, kas ir tā, kurai tiek prasīta Pamatlēmuma 27. panta 4. punktā un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzētā piekrišana, rīcībā jau ir zināma informācija, kas tai ļauj pieņemt lēmumu, pilnībā pārzinot lietas apstākļus, jo, kā norādīts šī sprieduma 36. punktā, šo piekrišanu var atteikt vienīgi tajos pašos gadījumos, kuri – attiecībā uz Pamatlēmuma 17. pantā paredzētajiem lēmumiem – ļauj atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, un turklāt šāda piekrišana ir jāsniedz, ja pārkāpums, attiecībā uz kuru ir lūgta ordera paplašināšana vai personas vēlāka nodošana, pats par sevi izraisa nodošanas pienākumu.
- 70 Tomēr Pamatlēmuma 27. panta 4. punktā un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā minētie lēmumi attiecas vai nu uz pārkāpumu, kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī uz dalībvalsti, kas nav pirmā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas dalībvalsts, kas pamato to, ka tiek piešķirts 30 dienu termiņš šīs piekrišanas došanai.
- 71 No minētā izriet, ka Pamatlēmuma 27. panta 4. punkts un 28. panta 3. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie principā liek tiesu iestādes nolēmumu, ar kuru tā lemj par piekrišanu vai nu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildes mērķiem par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kurš izdarīts pirms minētās nodošanas, pieņem 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.
- 72 Attiecībā uz iespēju dalībvalstīm savās valsts tiesībās paredzēt Pamatlēmuma 27. panta 4. punktā un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēto lēmumu pārsūdzību, kas apturētu to izpildi, ir jākonstatē, ka atšķirībā no Pamatlēmuma 17. panta šajās tiesību normās nav paredzēti termiņi “galīgā lēmuma” pieņemšanai un ka tādējādi tās ir jāinterpretē tādējādi, ka tajās noteiktais termiņš attiecas vienīgi uz sākotnējo lēmumu un neattiecas uz gadījumiem, kad šāda pārsūdzība tiek celta.
- 73 Tomēr tas, ka termiņi galīgā lēmuma pieņemšanai saskaņā ar Pamatlēmuma 27. panta 4. punktu un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktu pārsniegtu tā 17. pantā paredzētos, būtu pretrunā gan Pamatlēmuma pamatā esošajai loģikai, gan tā mērķiem, kuri ir vērsti uz to, lai paātrinātu nodošanas procedūru.
- 74 Līdz ar to, lai nodrošinātu saskanīgu Pamatlēmuma interpretāciju un piemērošanu, ir jāsecina, ka dalībvalsts tiesiskajā regulējumā paredzētā iespējamā pārsūdzība par Pamatlēmuma 27. panta 4. punktā un 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā norādītajiem lēmumiem, ar kuru tiktu apturēta šo lēmumu izpilde, katrā ziņā ir jāveic, ievērojot Pamatlēmuma 17. pantā paredzētos termiņus galīgā lēmuma pieņemšanai.
- 75 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 27. panta 4. punkts un 28. panta 3. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos ir atļauts dalībvalstīm paredzēt pārsūdzību, kas apturētu tādas tiesu iestādes nolēmuma izpildi, kura pieņēmusi nolēmumu 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas, lai dotu savu piekrišanu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildes mērķiem par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī lai dotu savu piekrišanu personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kurš izdarīts pirms minētās nodošanas, ja galīgais lēmums ir pieņemts šī paša pamatlēmuma 17. pantā minētajos termiņos.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ⁷⁶ Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 27. panta 4. punkts un 28. panta 3. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos ir atļauts dalībvalstīm paredzēt pārsūdzību, kas apturētu tādas tiesu iestādes nolēmuma izpildi, kura pieņēmusi nolēmumu 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas, lai dotu savu piekrišanu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildes mērķiem par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, vai arī lai dotu savu piekrišanu personas nodošanai dalībvalstij, kas nav izpildes dalībvalsts, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts par nodarījumu, kurš izdarīts pirms minētās nodošanas, ja galīgais lēmums ir pieņemts šī paša pamatlēmuma 17. pantā minētajos termiņos.

[Paraksti]